

Những mảnh vỡ pha lê

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp yêu nhau đi”)

Có ai đó đã nói với tôi rằng, ta chỉ thực sự quên một ai đó khi tự cắt đứt niềm hi vọng của mình. Hi vọng về một tình yêu, mà thực ra là một niềm tin vô ích. Tôi tin mình đủ dũng cảm để làm điều đó. Và có lẽ, tôi sẽ có thể quên nhanh hơn tôi tưởng... Có lẽ thế...

1. Gặp lại

THỦY TINH

Trở về...

Lục lại trong những mảnh hồi ức cũ về một mình của ngày xưa, một con người hoàn toàn khác, yêu đời, khát sống và luôn mỉm cười...

Trở về từ một chuyến đi dài...

Không mệt mỏi, không lo âu, không vương bận. Mình chỉ cảm thấy trong lòng một thứ gì đó vô hình, đè nặng...

Vậy là cũng đã đến lúc tôi vào được đại học. Một tháng rưỡi đã trôi qua. Đó cũng là khoảng thời gian chậm trễ hơn so với bạn bè để tôi được biết tin mình sẽ được nhập học tại một trường đại học nào đó. Những ước mơ nay đã vụt mất, những dự định không trở thành hiện thực đôi lúc làm tôi hụt hẫng thật nhiều trong khoảng thời gian này. Tôi được học ở một trường đại học mà trước giờ tôi chưa bao giờ nghĩ tới. Và kể từ đây, tôi từ bỏ những ước mơ cũ để giờ lên khung cho những mục tiêu, dự định tương lai mới. Những gì đã xảy ra giúp tôi lớn lên thật nhiều. Trên con đường tìm cho mình một lối đi, tôi bỗng nhận thấy cuộc sống không còn là màu hồng như mình vẫn hay nghĩ. Cuộc sống dường như một bức tranh, có những khoảng trắng đan xen những gam màu tối. Tôi tin có những khổ đau, mất mát bên cạnh những niềm hạnh phúc... Cuộc sống cân bằng như nó vốn vẫn vậy.

Có những lúc tôi tưởng chừng khó có thể vượt qua những rào cản để có thể

bước đi tiếp trên con đường của mình. Những rào cản có thể là do chính cuộc sống đặt ra, hoặc cũng có thể là những rào cản tôi tự đặt ra để có thể thích nghi với cuộc sống mà không bị những làn sóng của nó cuốn đi theo dòng nước xoáy. Việc thích nghi với nó đòi hỏi tôi cần phải cố gắng thật nhiều. Và tôi vẫn đang sống, vẫn đang tiếp cố gắng, cố gắng và cố gắng...

Họp lớp lần thứ hai trong thành phố, lần này tề tựu đông đủ hơn những thành viên trong lớp. Tôi gạt bỏ những mặc cảm về vấp ngã đầu đời để cười nói và vồn vã như ngày nào. Cậu bạn thân cười hòa khi tôi đề nghị được cậu chở. Con người bí ẩn ấy mạnh mẽ và trải qua nhiều khó khăn hơn tôi, đó là một điều có lẽ không phải ai cũng biết. Ngày còn bé, ngày tôi còn là đứa con gái hồn nhiên và vô tư, cậu bạn thân luôn bước đi bên tôi cùng chia sẻ những buồn vui, những suy nghĩ còn vụng dại tuổi mới lớn. Nhưng rồi khi cả hai cùng lớn lên, khoảng cách giữa hai chúng tôi càng xa dần, xa dần. Cho đến khi tôi Nam nhập học, khoảng cách địa lý gần như làm chúng tôi hoàn toàn mất liên lạc, dù trong khoảng thời gian đó, tôi vẫn nhiều lần viết thư và gọi điện về hỏi thăm.

Tôi gọi cậu bạn mình là Đá bởi cậu là một kẻ lạnh lùng, luôn cô độc và bí ẩn. Cậu luôn giữ trong mình những điều mà không ai có thể nghĩ tới. Ba năm đã trôi qua, cậu bạn thân của tôi nay đã là một cậu thanh niên trưởng thành. Với cậu, tôi biết ba năm đó là ba năm vô cùng khó khăn và vất vả khi gia đình cậu gặp hoạn nạn, bản thân cậu cũng gặp phải nhiều chuyện không may. Tôi thương bạn tôi nhất vào những lúc đó. Trong khoảng thời gian không gặp nhau ấy, chưa bao giờ cậu tâm sự với tôi về bất kỳ điều gì, tôi chỉ được biết thông qua lời kể của những người bạn cũ. Đã lâu lắm hai đứa không nói chuyện và chia sẻ cho nhau nghe, vậy mà cậu bạn ấy vẫn coi tôi là một người bạn thân thực sự. Đôi lúc tôi nghi ngờ cái tình bạn ấy, nhưng bây giờ thì tôi tin chúng tôi đã thực sự là những người bạn tri kỷ.

Ngày tôi biết kết quả thi đại học, tôi không buồn và khóc gât như những người khác nhưng những lúc đó thực lòng tôi thêm một lời động viên an ủi biết chừng nào. Nhớ lại những ngày đó, có nức cười lắm không khi một kẻ thất bại như tôi lại là người đi an ủi những người rớt đại học khác, chia vui với những người bạn đậu đại học mà không lo lắng cho chính bản thân mình. Nhiều lúc tôi thấy mình bàng quan với cả chuyện xảy ra với chính tôi. Như thể tôi chỉ là một con người xa lạ nào đó nhìn vào cuộc sống của con người

mình, chỉ im lặng dõi nhìn như chờ đợi nhìn thấy một điều đó đột phá. Cậu bạn ấy – Đá – là người đầu tiên trong số ít những người bạn cũ của tôi động viên và an ủi tôi. Tôi biết mình là một đứa con gái mạnh mẽ, tôi có thể nhanh chóng đứng dậy từ thất bại nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không cần một sự an ủi nào. Và có lẽ cậu bạn thân là người hiểu được điều đó nhiều nhất....

Giờ đây, khi đã thực sự vượt qua những khó khăn đầu đời, tôi tự hào vì mình có thể vượt qua những khó khăn và vững tâm hơn vào bản thân. Không lâu sau ngày đầu tiên vào thành phố, cậu bạn thân của tôi rủ tôi đi cà phê để nói chuyện. Chỉ có 2 đứa bạn thân và 4 tiếng đồng hồ. Đó là một ngày mà tôi không thể nào quên được. Một ngày đặc biệt. Ngày đó cậu bạn thân kể hết cho tôi nghe những gì đã xảy ra với gia đình và bản thân cậu trong khoảng thời gian trước đó. Đọc được từ trong đôi mắt ấy, giọng kể ấy những phiền muộn và ưu tư của một dòng đời không suôn sẻ. Những sự mạnh mẽ của một đứa con trai và trách nhiệm gia đình đã khiến bạn vượt qua tất cả. Tôi học được từ trong đó sự kiên trì chịu đựng, một sự mạnh mẽ và cố gắng, nghị lực và niềm tin. Phải, vì cậu ấy là Đá. Tôi biết, trong con người ấy, sâu thẳm trong tâm hồn ấy là một viên kim cương quý giá sáng màu...

ĐÁ

Họp lớp. Đây là lần thứ hai lớp cũ tổ chức họp lớp trong thành phố. Lên đại học, kẻ phương Nam, người Đà Nẵng thành ra họp lớp cũng chỉ tập trung được mười mấy đứa học ở trong Nam, nơi thành phố Hồ Chí Minh ồn ào và đông đúc này.

- Hôm nay có muốn có người ngồi sau không? Chờ mình nhé!

- Ừ.

Cô bạn thân một thời cấp 2 vẫn hồn nhiên như thuở nào. Ngày ấy còn bé, những tâm tư nhỏ dại hai đứa hay kể cho nhau nghe, nấu cháo điện thoại cả tiếng đồng hồ, đôi lúc hai đứa chỉ lặng lẽ đi bên nhau mà không nói điều gì hết. Cái thuở ấy tưởng chừng mới hôm qua đây thôi mà đã vụt qua như chớp mắt, giờ đứa nào cũng đã là sinh viên đại học. Bước vào một môi trường mới, khi lớn lên và có những mối quan hệ rộng hơn, phức tạp hơn mới thấy quý giá biết bao nhiêu những tình bạn cũ. Dù ta có mắc bao nhiêu lỗi lầm, những

người bạn thực sự ấy luôn giúp ta vững vàng lên, đỡ ta dậy những lúc vấp ngã và dạy cho ta biết từ bỏ những cái sai. Bao năm đã qua rồi...

Cô bạn cũ vẫn vui cười sau khi đã trải qua một vấp ngã lớn, cánh cửa đại học tưởng như đã từ chối một con người đáng được bước tiếp, nhưng cô bạn ấy đã vượt lên. Cảm nhận rất nhiều từ sự dũng cảm đối diện ấy. Đã quá lâu rồi hai đứa bạn cũ chẳng hề trò chuyện, vậy mà đôi khi nhìn lại vẫn thấy thân thiết như thuở nào. Nhiều khi ngồi cạnh nhau, chẳng cần nói mà cũng như đã nói hết, bên cạnh bạn ta cảm thấy nhẹ nhõm và thanh thản. Sự can trường trong cái vóc dáng nhỏ bé ấy đôi khi làm con người ta thấy khâm phục. Sống ở đời, đôi lúc cũng phải nhìn những người bạn thật nhiều mới hiểu được mình đã là bạn như thế nào.

Cô bạn nói cười vồn vã và vui vẻ như chim non. Ta chỉ nhìn và cười, cảm nhận được từ con người ấy sự cảm thông, ấm áp và chia sẻ. Luôn luôn là thế... Hai đứa chờ nhau đi suốt đoạn đường. Bạn của ta kể về mối tình đầu tiên đã vụt mất. Lẫn trong giọng kể là một nỗi niềm không sao diễn tả hết được, đó là một sự chờ đợi không nuối tiếc nhưng cũng lại là một niềm riêng đầy xót xa. Ta biết người mà Thủy Tinh nói tới, bởi vì ta, Thủy Tinh và cả người đó nữa cùng học chung một lớp lúc trước. Bây giờ cái anh chàng đó lại cùng trường với ta. Đó là một người tốt, vui vẻ và có trách nhiệm, một thằng con trai tốt, nhưng có lẽ không hợp với Thủy Tinh. Với Thủy Tinh, ngọn gió ấy mãi xa vời... Ta lặng yên nghe bạn nói và hứa rằng một ngày đi cà phê riêng với bạn sẽ kể về chuyện của ta.

Nhớ những ngày xưa ta hay chờ bạn về sau giờ tan học, hai đứa bạn thân vẫn cười giỡn với nhau suốt đoạn đường về. Lớn lên, khi những suy nghĩ riêng của bản thân chạm tới đáy tâm hồn thì tự nhiên những chia sẻ cũng dần thu hẹp lại. Ừ, vẫn là bạn thân đấy nhưng ai cũng có một khoảng trời bao la cho riêng mình. Bạn của ta vẫn sẻ chia những điều chỉ ta mới biết nhưng sao ta lại giấu mình đi thật nhiều. Phải chăng như vậy là ta ích kỷ? Có lẽ chính vì sự chia sẻ thật tâm của bạn ta mà giờ tình bạn này vẫn giữ được. Cô bạn thân của ta hay cười và bảo rằng: “Cậu là một con người bí ẩn. Và vì chính cái sự bí ẩn đó làm tụi mình làm bạn được lâu hơn”. Phải, bạn thân vẫn hiểu ta dù trong ta có nhiều lắm những góc khuất. Với ta, đó nhiều hơn là một người bạn tri kỷ, một tình bạn đáng quý...

Mỗi sáng chủ nhật ta hay đi cà phê một mình, đôi khi có bạn bên cạnh.

Những khoảng yên lặng cho riêng mình, ta im lặng lắng nghe những thanh âm cuộc sống, uống từng ngụm cà phê đắng nhưng lại cảm thấy ngọt. Cái góc cạnh trong ta đang từng ngày được mài nhẵn, không còn quá sắc đá, bớt độc đoán và bớt vô tâm hơn... Những khó khăn trong những bước đi đầu tiên của cuộc đời đã đi qua, đối với ta, nó như những giọt cà phê đắng đến ghê người. Ta vượt qua tất cả như một điều hiển nhiên mà mình phải hành động. Những ngày ấy để lại trong ta những vết đau giờ vẫn chưa lành sẹo. Nhớ những ngày đó, mọi người hay nhìn ta như một thằng du côn khi lúc nào cũng mang bên mình thứ vũ khí phòng thân. Những ngày tháng đó là những kinh nghiệm máu xương của một thằng con trai như ta. Phải cảm ơn bạn của ta vì những ngày ấy là người duy nhất vẫn luôn coi ta là bạn, luôn có một niềm tin gần như tuyệt đối vào ta, luôn quan tâm đến ta những lúc ta cảm thấy xa bạn bè nhất. Ta đứng dậy từ vũng bùn của cuộc đời, thoát ra khỏi cái nhìn tầm tối bằng ý chí và hi vọng. Ta biết vào đại học mình sẽ khác...

Ta nói ra những trải nghiệm như ta kể chuyện đời... Là cuộc đời, góc cạnh lắm nhưng cũng phiêu diêu lắm...

GIÓ

Ngày tôi 18 tuổi, tôi vào Nam học Đại học. Những bước ngoặt, những sự chuyển tiếp sẽ bắt đầu từ đây, từ ngày hôm nay. Tôi tự nhủ mình thế...

Họp lớp. Lần đầu tiên gặp lại Thủy Tinh từ sau những ngày Tết ở quê cũ. Lần đầu tiên sau những ngày thật dài em không liên lạc. Mái tóc mới cắt ngắn nhìn thật lạ. Nó không giống cho lắm so với con người của em như tôi vẫn cảm nhận. Có lẽ sau một cú sốc, sau một vấp ngã, em cần một liều thuốc để an thần. Thay đổi có lẽ cũng là một cách hiệu quả. Em đã làm được, đã vượt qua nghịch cảnh mà em phải đối chọi. Tôi khâm phục em sau những bước đi dũng cảm đó. Thẳng thắn và quyết liệt. Em vẫn luôn là thế, luôn là đứa em gái kiên cường và dũng cảm nhất của tôi... Nhìn em có vẻ gầy và mỏng manh hơn trước, nhưng em vẫn giữ được nụ cười đầy sức sống và ánh nhìn vui vẻ với tất cả mọi người. Trừ tôi.

Thủy Tinh biết tôi đến nhưng hình như không quan tâm. Điều đó khác hẳn với những gì em vẫn thường làm. Em nhìn tôi với một ánh nhìn đầy khách sáo, vẫn cười nhưng hơi lạnh lùng, gượng gạo. Tôi có cảm giác như em muốn tránh né tôi và với em tôi giống như một kẻ xa lạ. Tôi – một đứa con trai mà

mọi người vẫn bảo là vui vẻ, nhưng hôm nay cảm giác sao thật buồn. Cảm giác đó cũng thật lạ...

Đôi khi...

Muốn gọi những điều đã qua là kỷ niệm... Chợt nghĩ kỷ niệm tức là những-điều-đã-qua-trong-quá-khứ, không thể quay trở lại. Em bây giờ sao xa lạ và lạnh lùng. Tôi đã làm gì sai?...

Mối quan hệ giữa tôi và em là một cảm quan phức tạp, nếu đó là theo cái nhìn của người khác. Và chính vì nó đặc biệt nên cũng trở nên gần bó hơn. Em và tôi trở thành anh em vì những lý do mà chỉ có tôi và em hiểu. Là anh em và cũng là những người bạn thân. Bạn bè của em vẫn nói rằng tôi vô tâm với em, vô tâm với những tình cảm mà em đã ký thác vào tôi mấy năm trời. Còn em thì ngược lại, không bao giờ em trách tôi vì điều đó, em hiểu tôi và luôn nói như bào chữa thay cho tôi rằng: “Anh không phải là người vô tâm. Trong đám bạn trai của em thì anh là người hiểu em nhất!”. Em cũng là người hiểu tôi nhất, là người tôi có thể chia sẻ và tin tưởng trọn vẹn. Em không đòi hỏi tôi phải lo lắng cho em, không đòi hỏi tôi phải chia sẻ điều gì. Hình như cái linh cảm con gái của em biết rằng dù em không đòi hỏi tôi kể ra nhưng tôi cũng sẽ chia sẻ với em những gì tôi giữ trong lòng. Em như cơn gió thoảng, cứ lặng lẽ bên tôi không điều kiện ràng buộc. Em hay bảo tôi là Gió, em nói rằng: “Gió vô tư và hồn nhiên, luôn vui vẻ và bay bổng. Anh là Gió. Nhiều lúc anh cũng vô tư đến vô tâm như Gió vậy đó, nhưng có Gió người ta cảm giác nhẹ nhõm và yên bình hơn...” Tôi thấy em hợp với cái hình tượng Gió đó hơn là tôi. Phải chăng vì em cũng quá bay bổng như trước giờ vẫn vậy?...

Em yêu tôi nhưng tôi không yêu em. Tôi cần có sự hiện diện của em trong cuộc sống của mình nhưng đó chỉ là một đứa em gái mà tôi thương hết mực, đó không phải là tình yêu. Tôi biết em vẫn lặng lẽ chờ đợi tôi dù ngày tháng đã dài. Nhiều khi tôi cảm phục cái tình yêu ấy. Đôi lúc tôi tự hỏi em lấy bao nhiêu cảm xúc thật nhiều đó ở đâu để mà yêu tôi bao năm qua? Lắm lúc em vẫn hay bóng gió để nói với tôi về điều đó, nhưng chưa bao giờ tôi trả lời. Tôi sợ làm tổn thương trái tim nhỏ bé và đa cảm ấy của em... Vì tôi biết mình chỉ là cơn gió thoảng qua bên đời em, rồi em sẽ quên tôi và sẽ yêu một người khác xứng đáng hơn thế. Em và tôi vẫn song hành bên nhau trên những chặng đường như những người bạn thân. Tôi vẫn thương em, thương nhiều

như đứa em gái ruột. Nhưng chỉ thế thôi, không hơn...

Có nhiều điều mà không bao giờ tôi giải thích được...

Có khi tôi vẫn muốn quan tâm, muốn chia sẻ với em thật nhiều nhưng không thể yêu em, dù biết với em mình là tình yêu...

Em giúp tôi nhận ra nhiều điều trong cuộc sống, em dạy tôi cách để sẻ chia và yêu thương, em dạy cho tôi nghị lực đối diện với khó khăn cuộc sống... Dạy tôi nhiều thứ qua những việc em làm và cách em suy nghĩ. Em là đứa suy nghĩ lạc quan, và nhìn nhận mọi thứ theo hướng tích cực. Và em cũng như những người con gái khác, lãng mạn và bay bổng.

Em thích Gió, có lần ngồi bên tôi em vô tư nói với tôi rằng: “Anh biết không, Gió cũng cần một ngôi nhà dù cuộc đời của Gió là một cuộc đời phiêu du, lơ đãng. Ngôi nhà đó là nơi ấm áp nhất và bình yên nhất mà Gió có thể trở về bất cứ lúc nào. Nhẹ nhàng và bình yên...” Avatar trên yahoo của em là một ngôi nhà nhỏ bằng gỗ, có cửa tròn treo trên một cành cây xanh ngắt – ngôi nhà của Gió. Tôi biết, em muốn là ngôi nhà ý nghĩa ấy, nhưng tôi – không bao giờ – chọn em làm ngôi nhà của Gió tôi...

2. Sự lặng im của tình yêu

THỦY TINH

Tôi tự dặn mình thôi nhìn về phía anh như những ngày trước. Và chỉ thế thôi, để chấp nhận mãi là một người em gái. Không hơn...

Bạn bè và cả anh nữa hay nói với tôi rằng tôi giống với một cái gì đó tựa Thủy Tinh. Tôi không thích lắm với sự so sánh này vì tôi cho rằng nó hơi khập khiễng. Với riêng tôi, tôi thích mình là cây Bút Chì Màu thật nhiều màu sắc, vui vẻ và luôn lạc quan. Vậy mà sau những gì đã xảy ra, sau khi nhìn nhận lại con người mình, tôi nhận thấy một điều rằng người ta cũng có lý khi có một so sánh như thế. Cái hình tượng Bút Chì Màu chỉ diễn tả phần nào cái lạc quan trong tôi, nhưng nó quá đơn giản, và tôi cũng không nghĩ mình đơn giản và thánh thiện đến vậy. Sự so sánh giữa Thủy Tinh và tôi. Có lẽ hợp lý nhiều hơn.

Lần đầu tiên có sự so sánh này là khi cậu bạn thân nhìn tôi và bảo rằng: “Cậu giống như Thủy Tinh vậy, trong suốt và dễ vỡ”. Cậu bạn chỉ mỉm cười khi nói với tôi điều đó. Cậu bảo rằng, dù tôi vẫn luôn cười, luôn vui vẻ những người khác có thể nhìn thấu qua đôi mắt và biết tôi đang nghĩ gì; dù tôi là một đứa có vẻ ngoài mạnh mẽ nhưng lại mang trong mình một tâm hồn đa cảm, mỏng manh và yếu đuối. Và khi tôi hỏi tại sao, cậu bạn thân chỉ trả lời ngắn gọn rằng: “Thân nhau đủ để hiểu, cô bạn của tớ à...” Những so sánh của chúng tôi luôn kết thúc bằng những điều tương tự như vậy. Cũng như cái lần tôi so sánh cậu giống như là Đá, lúc nghe xong, cậu cũng chỉ gật đầu đồng ý, nói rằng: “Không biết đúng không nhưng mà có vẻ như vậy thật...” rồi cười.

“Trong dạng thuần khiết và ở điều kiện thường, thủy tinh là một chất trong suốt, tương đối cứng, khó mài mòn, rất trơ về mặt hóa học và không hoạt động xét về diện sinh học. Nhưng, thủy tinh rất dễ gãy và vỡ thành các mảnh nhọn và sắc dưới tác dụng của lực hay nhiệt một cách đột ngột”.

Cậu bạn thân của tôi nhìn con người tôi một cách trực diện gần giống như khái niệm về Thủy Tinh trên Wikipedia mà tôi tình cờ tìm được khi lướt web. Lần thứ hai có người nói tôi giống Thủy Tinh là lần tôi nói chuyện với anh cách đây không lâu. Lần đó anh bảo với tôi rằng:

- Em có biết người ta làm thủy tinh như thế nào không? Người ta nung thủy tinh ở 2000°C cho nó nóng chảy ra rồi thổi thủy tinh để tạo nên những đồ vật đủ hình dạng. Sức nóng làm cho Thủy Tinh dễ tạo hình và có được những dáng vẻ kì thú hơn. Em cũng giống như thế, được hun đúc từ lò luyện của đời, bị nóng chảy nhưng không tan mất mà từ đó trở nên mạnh mẽ hơn và hình như cũng nguội lạnh hơn... Anh thích hình ảnh Thủy Tinh – nó có rất nhiều điểm tương đồng với em. Thật đấy!

Tôi nghe và ngẫm nghĩ. Là con gái, ai chả giống như Thủy Tinh, đa cảm, mỏng manh và mang một tâm hồn dễ vỡ. Nhưng tại sao với tôi, mọi người lại nhìn nhận được nhiều vấn đề như vậy? Thủy Tinh trong suốt - tâm hồn tôi trong suốt, Thủy Tinh cứng – tôi là đứa con gái mạnh mẽ, Thủy Tinh khó mài mòn – tôi là con bé bướng bỉnh và cứng đầu, Thủy Tinh dễ vỡ - tôi cũng dễ bị tổn thương và không chịu được áp lực công việc quá nhiều. Thủy Tinh và tôi, nhiều ý nghĩa lắm... Phải, tôi giống như Thủy Tinh nhưng có lẽ chỉ là một mảnh Thủy Tinh bình thường, không phải là viên Pha Lê quý giá và lấp lánh. Nếu có khác thì mảnh thủy tinh của tôi sắc hơn những mảnh thủy tinh khác,

nếu chạm vào ai sẽ để lại một vết thương đau hơn và sâu hơn...

Ngày qua ngày, càng lớn, tôi sống càng thực tế hơn. Thực tế đâu có nghĩa là không còn những giấc mơ. Tôi vẫn có quyền mơ về một cuộc sống có ý nghĩa, về một tương lai đẹp đẽ, về một tình yêu nồng nàn say đắm... Nhưng có lẽ cái sắc cạnh lạnh lùng kia của Thủy Tinh tôi làm người ta sợ, không ai yêu tôi và người mà tôi yêu cũng chẳng bao giờ đáp lại tình cảm đó.

Chuyện tình yêu là một thứ không thể nắm bắt được. Tình yêu chỉ là hương khói quyến rũ nhưng hư không, bắt được nó khi đã vỡ ra là mặt trăng ngát hay chỉ là ảnh ảo của chính bóng mình, cô đơn. Có những điều trở trêu trong tình yêu mà ít khi con người ngờ tới được. Nhiều khi nó như một cái vòng luẩn quẩn mà những người trong cái vòng đó không thể nào tự thoát ra được...

Tôi hay qua chơi trường đại học mà cả cậu bạn thân và anh đang theo học. Nhiều thứ thú vị với những chuyến đi lang thang khắp trường và nói đủ thứ chuyện. Là con gái, tôi nhạy cảm hơn với việc đoán biết những suy nghĩ của người khác qua ánh nhìn, hay bản thân tôi tự có những điều đó không rõ. Và mỗi lần tôi thấy anh hay cậu bạn tôi lơ đãng nhìn theo một hướng khác khi đang nói chuyện thì mọi chuyện đều đã rõ. Chưa ai trong họ nói với tôi về điều đó nhưng tôi cảm thấy thế. Anh và cậu bạn thân của tôi đang cùng yêu một người con gái. Thật lạ kì...

ĐÁ

Một sáng chủ nhật đẹp trời, điện thoại reo và đầu dây bên kia là giọng cô bạn Thủy Tinh đầy hào hứng:

- Đi cà phê sáng với Thủy Tinh không? Mới biết được chỗ này hay lắm!
- Không định để cho Đá có khoảng riêng một mình như mọi khi à?
- Đi đi mà, mượn Đá nói chuyện chơi một buổi sáng chủ nhật này thôi.
- Ừ, được rồi, để Đá qua chờ. Cô nương lắm chuyện quá đi!

Thủy Tinh chỉ cười. Hai đứa đến một quán cà phê mới mà Thủy Tinh vừa

được giới thiệu. Quán không đông và khá yên tĩnh. Chúng tôi nói chuyện về cuộc sống, về công việc, về học tập và cả về tình yêu. Thủy Tinh biết tôi đang yêu dù tôi chưa hề kể với Thủy Tinh bất kỳ điều gì về người con gái đó. Cô bạn thân chỉ khẽ xoay xoay tách cà phê và bảo tôi rằng: “Đừng giấu. Biết cả đây nhưng muốn khổ chủ tự nói ra thôi!”. Lại cười. Khuôn mặt ấy lúc nào cũng hiện diện một nụ cười như thể không bao giờ có thể thiếu. Và tôi kể thật, chúng tôi gọi cô ấy là Pha Lê. Nói với Thủy Tinh về cô ấy – nàng Pha Lê của tôi.

Tôi thực sự không biết phải bắt đầu như thế nào. Với tôi, Pha Lê có sức cuốn hút đặc biệt, Pha Lê không quá lộng lẫy nhưng với tôi là cả một điều gì ý nghĩa lắm.

Một đôi mắt không ướt nhưng đẹp và đầy bí ẩn.

Một nụ cười tươi nhưng sau đó ẩn chứa một sự u uất khó cảm nhận.

Một sự mạnh mẽ, cao ngạo nhưng lại yếu đuối.

Một tâm hồn cô đơn.

Đó chính là cô ấy... Rất gần nhưng cũng rất xa...

Tôi kể cho Thủy Tinh nghe tựa như cái lần tôi kể về đời mình. Pha Lê cứ len lỏi vào trái tim tôi. Không ồn ào, mãnh liệt, không có ý, chủ đích nhưng cứ làm cho ngọn lửa trong tôi âm ỉ rồi bùng lên dữ dội. Cô gái ấy cứ hồn nhiên đi bên cuộc đời tôi, như một bản nhạc sôi nổi giữa cuộc sống vốn bình lặng của tôi. Cô ấy chẳng mảy may để ý gì đến tôi, bình thản và vô tình. Tôi không hiểu mình đang có những suy nghĩ gì khi cứ đi trên những con đường cô ấy đi, ăn những gì cô ấy ăn và mơ những giấc mơ về cô ấy. Pha Lê hay lang thang trong khuôn viên rộng lớn của sân trường. Tôi không biết trái tim nhỏ bé ấy đang suy nghĩ điều gì khi cứ để đôi chân mình bước đi vô định như vậy. Và điều đặc biệt rằng, Pha Lê luôn chỉ lang thang có một mình...

Tôi không biết tôi yêu Pha Lê từ khi nào, đó là những cảm xúc khó bật lên thành tiếng được. Thủy Tinh hiểu tôi nên nhận ra nó nhanh hơn. Thủy Tinh nói rằng cuối cùng thì cũng có một bóng hồng làm tan chảy trái tim lạnh giá và cô độc của tôi. Đúng vậy, cái ngày đầu tiên nhìn thấy Pha Lê, trái tim tôi

đường như đã bị đánh cắp mất. Dù tôi vẫn mang cái vẻ phớt đời, lạnh lùng và ra vẻ không quan tâm đến bất cứ điều gì nhưng mỗi lần Pha Lê đi ngang qua là thêm một ngày trái tim tôi thao thức. Em yếu đuối quá, mỏng manh quá. Tôi đã nghìn lần muốn ghì chặt đôi vai nhỏ bé ấy, che chở cho em bằng tình yêu và niềm tin của tôi. Nhưng em không yêu tôi – sự thật chua chát và phũ phàng. Thủy Tinh – vẫn như mọi khi trong mọi cuộc nói chuyện – luôn lắng nghe nhiều hơn, chỉ bình luận và cho biết suy nghĩ của mình khi cần thiết. Cô bạn thân của tôi chăm chú nghe và khi tôi dừng lại, cô hỏi tôi một cách đột ngột :

- Tình yêu làm cho con người ta thay đổi nhiều đi nhỉ?

Tôi chỉ ừ, nhấm nháp một ngụm cà phê băng quơ. Mùi cafe nồng ấm và hiện lên trong đó cả màu mắt trầm của một người... Thủy Tinh nhìn tôi, lướt nhẹ trên thân ly cà phê đá đắm ướt rồi nói tiếp :

- Nhưng đó cũng là một con đường nghiệt ngã. Không chỉ mình cậu yêu cô nàng Pha Lê xinh đẹp ấy đâu, còn có cả ngọn Gió của tớ nữa đấy. Mà nói thật, nếu tớ là con trai thì có lẽ tớ cũng đã yêu cô ấy rồi. Ở Pha Lê là cả một sự bí ẩn thần kỳ... Và hình như con trai các cậu thì thường thích lao vào những điều khó khăn và ít hi vọng nhất. Theo tớ thấy là thế !

Điều Thủy Tinh nói ra không làm tôi bất ngờ. Tôi biết Gió. Gió và Thủy Tinh cùng chung lớp cấp 2 với tôi mà. Anh chàng rất khá và Thủy Tinh tội nghiệp của tôi thì đang dành trọn tình cảm trong vô vọng. Gió tốt, vui vẻ, hòa đồng và rất thân thiện. Tôi đáp lại lời Thủy Tinh:

- Thì cậu cũng đâu có hơn gì tớ đâu. Gió cũng vậy với cậu đó thôi !

Tôi biết sẽ có lúc mình phải đối mặt với những chọn lựa, có thể là chọn lựa giữa những thứ mình đang có trong tầm tay, mà cũng có thể là giữa những cái mình đang có với một hứa hẹn nào đó... Chọn lựa nào rồi cũng phải có “hy sinh”. Có khi mình phải tiêng tiếc một cái gì đó không được nằm trong sự chọn lựa của mình, hay mình không có quyền được chọn thêm nó. Cuộc sống là thế đó, một sự bất toàn mẫu nhiệm chia đều cho tất cả mọi người. Phải cảm ơn sự bắt buộc chọn lựa, sự không trọn vẹn của cuộc sống đã cho chúng ta cái cảm nhận rằng khoảng đời phía trước, con đường phía trước là không vô nghĩa, bởi nơi đó hứa hẹn biết bao điều mình ước mong, và ít ra, nó là một

chọn lựa của chính mình.

Tôi nhận ra sự né tránh của Thủy Tinh khi nhắc về Gió. Cô bạn kể cho tôi nghe về lý do né tránh, về những gì mà cô ấy đã nghĩ trong thời gian trước đó. Thủy Tinh bảo tất cả đã chấm hết rồi. Đó là sự cứng rắn và mạnh mẽ của Thủy Tinh, tôi biết là bạn tôi có thể làm được dù từ bỏ tình yêu là điều vô cùng khó khăn. Và tất nhiên nó khó khăn hơn đối với một người con gái.

- Nếu có thể thì tớ đã tặng cậu một cái ôm thật chặt rồi Thủy Tinh ạ...

Cô bạn chỉ cười, khẽ đáp:

- Chỉ cần cậu luôn là bạn tốt của tớ, luôn có mặt lúc tớ cần đến cậu như thế này là đủ rồi. Không cần điều gì hơn đâu. Cậu nghĩ tớ là ai chứ? Chẳng phải là bạn của Đá này hay sao?

Lúc nào cũng vậy. Thủy Tinh luôn làm cho người khác yên tâm về bản thân mình. Có những điều rất lạ mà lắm khi tôi cũng tự hỏi: “Tại sao một cô gái nhỏ bé và dường như mong manh như Thủy Tinh lại có một khả năng chịu đựng và một tinh thần, nghị lực đáng khâm phục đến vậy?”

GIÓ

Thủy Tinh không nói chuyện và không liên lạc với tôi kể từ sau ngày biết điểm thi đại học. Tin nhắn cuối em gửi cho tôi là những câu từ khó hiểu: “Nếu đã có thể thì em đã ở lại. Em muốn nói một lời tạm biệt. Tạm biệt anh”.

Và từ đó mỗi lần nhắn tin tôi không bao giờ nhận được reply, và cả mỗi khi gọi, không bao giờ em nhấc máy, chỉ có những tiếng tút tút thật dài nên đầu kia dây. Bạn bè bảo em vẫn liên lạc bình thường, hình như em chỉ né tránh mình tôi. Vì sao chứ?

Ngày họp lớp gặp em, tôi đã hỏi em rằng: “Tại sao em tránh gặp anh?”. Em không nhìn tôi mà chỉ trả lời rõ ràng rằng: “Em cần phải làm như thế, vì em, và vì cả anh nữa”. Rõ ràng, dứt khoát và lạnh lùng, như thế em vừa lột xác thành một con người khác. “Khi nào em liên lạc lại, em sẽ tự nói cho anh lý do vì sao em lại làm như thế”.

Ngày sinh nhật tôi là ngày đầu tiên Thủy Tinh chủ động liên lạc lại với tôi. Tin nhắn chúc mừng sinh nhật đầu tiên trong ngày. Tôi rủ em đi uống nước để nói chuyện. Ngày sinh nhật này của tôi cũng rất khác so với những lần trước. Thủy Tinh đến, không giống như những lần trước, không thiệp, không quà. Vẫn nụ cười như mọi khi và dường như không lạnh lùng nữa. Thủy Tinh gọi trà sữa, em luôn thích trà sữa, và chỉ gọi trà sữa socola hoặc bạc hà. Cố hữu và luôn như vậy. Hai anh em nói chuyện như những ngày xưa, nhưng tôi cảm nhận được có khoảng cách giữa chúng tôi – một khoảng cách rất rõ ràng – điều mà trước giờ chưa hề có.

- Hôm nay là sinh nhật mà anh không họp hội chiến hữu gì hả anh? Bạn bè của anh đâu cả rồi? Sao lại rủ em đi uống nước lặng lẽ thế này?

- Ủ. Sinh nhật này anh muốn cảm nhận một cách khác, muốn tận hưởng cho mình. Rủ em đi vì anh muốn nói chuyện với em. Lâu lắm hai anh em mình chưa nói chuyện gì mà.

- Anh mà cũng có hứng thú nói chuyện với em sao?

Thủy Tinh trả lời tôi, hơi khách sáo và hơi hợt, có vẻ như thế gặp mặt tôi là một sự miễn cưỡng. Ánh mắt đó không giống như những ngày trước. Nó rất lạnh. Tôi thực sự không hiểu quãng thời gian vừa qua đã thay đổi em như thế nào, nhưng, có điều gì đó rất khác...

- Lâu lắm em không liên lạc với anh, không chia sẻ với anh bất cứ điều gì. Em không giống như những ngày trước.

- Em bận. Và em nghĩ anh cũng không cần biết những điều đó làm gì.

- ...

Quán cà phê vắng lặng, yên lặng và thanh tĩnh. Một góc để có thể cho cả em và tôi một chút dừng lại để suy ngẫm, để biết mình đang ở đâu trong cuộc đời này. Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang khắp quán, một cách để thả mình, để lắng lại... Ngoài bức tường kính, trời xám xịt và mưa phùn. Những vệt nước trắng xám chảy ngoằn ngoèo trên hàng rào gạch cũ kỹ bên kia phố. Đột nhiên góc quán cà phê giống như bể cá nén đầy làn nước cô độc. Tự nhiên tôi thấy mình ngạt thở, len lén trong mình một cảm giác rất lạ.

Tôi chợt nhận ra cuộc sống đến từ con đường tôi hằng ngày đang đi, nhìn nhận những con người, những câu chuyện ngày ngày tôi phải đối mặt, qua những công việc mà tôi đang làm, những điều mà cuộc sống đã dạy tôi. Tôi nhận thấy những điều đó qua những người bạn mới và cũ, cho và nhận những điều mình tin là chín chắn hơn. Thiết tha lắm và chân thực lắm...

- Em muốn anh kể cho em nghe về “người ấy” của anh không?

- Em đoán nhé! Cô nàng xinh đẹp mang tên Ngân Hà?

- Sao em biết?

- Em hay gọi cô ấy là Pha Lê. Còn chuyện vì sao em biết thì đó là chuyện của em. Anh kể đi, em nghe.

Thủy Tinh là đứa em gái tôi tin tưởng nhất. Và có lẽ vì đã hiểu nhau nên mỗi lần kể với Thủy Tinh, tôi đều cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng. Nhưng điều tôi nói ra có làm tổn thương đến em không? Hơi gió và mùi vị không thể trộn lẫn của mùa đông ứa vào bên trong, mang theo cảm giác lo âu mơ hồ. Tôi có cảm giác tựa như đang mắc vào một thứ tội ác kì quái, nhưng không thể thoát khỏi nó...

Thủy Tinh không thay đổi việc lắng nghe tôi, chỉ là ít chia sẻ hơn mà thôi. Tôi kể cho em nghe về người mà em gọi là Pha Lê, người mà tôi chú ý.

Pha Lê và tôi quen nhau vì cả hai cùng học chung một lớp. Đó là một con người đặc biệt, nếu không muốn nói là bí ẩn và kì lạ. Không phải với riêng tôi mà đó là cảm giác của gần như tất cả mọi người. Có lẽ vì thế mà Pha Lê có sức cuốn hút đối với tôi nhiều hơn những người con gái khác. Pha Lê hay cười, dễ thương, thông minh và dịu dàng hơn tất cả những người mà tôi đã gặp. Nhưng tôi cảm thấy cô ấy cô đơn. Và lạnh lùng. Rất lạnh lùng. Đôi khi tôi vẫn có dịp đi ăn chung, nói chuyện và học nhóm cùng Pha Lê bởi những bài thuyết trình chung trên lớp. Cô ấy bước vào cuộc sống của tôi đột ngột như một ngày nắng nhẹ len lỏi vào những tháng mưa ngâu. Niềm hạnh phúc ngập tràn mỗi khi bên cạnh cô ấy, được nghe giọng nói ấm áp và nhẹ nhàng... Nhưng đó chỉ là tình yêu đơn phương nơi tôi, Pha Lê nào biết. Pha Lê là một sự bí ẩn lạ lùng, và với tôi, con người đó luôn ẩn chứa rất nhiều điều thú vị.

- Con trai các anh khi yêu thường có cảm giác giống nhau nhỉ? Thế mà em nghĩ mỗi người sẽ có những cảm giác khác và đặc trưng hơn.

- Thế em nghĩ thế nào?

- Tùy mỗi người có cách nghĩ khác nhau. Nếu em là anh, em sẽ không bỏ lỡ cơ hội đâu. Hãy nói khi cần thiết!

Về sự giống nhau hay là sự đồng điệu? Về khoảng cách vô hình giữa các mối quan hệ ư? Tại sao chỉ với một câu nói vu vơ, người con gái trước mặt tôi lại có thể buộc tôi phải đối diện với các vấn đề khó khăn nhất của đời mình? Ngỡ như không phải một, mà bên trong cơ thể tôi, trong tâm hồn tôi, có vô số vết nứt. Và dường như những nhiệt tình sống bên trong tôi theo các khe hở ấy, mất đi. Tôi đang chông chênh giữa những suy nghĩ và chùng mực. Tôi sợ, tôi nghi hoặc giữa những sự lựa chọn và những sự trả giá hối tiếc. Một đứa con trai như tôi, không hề có đủ tự tin để nói với Pha Lê dù chỉ là những lời bóng gió. Nhưng Thủy Tinh không như tôi, em khác biệt vì chính điều đó... Có thể do đó mà chúng tôi là bạn của nhau, là bạn để bù trừ những gì mà cả hai đang thiếu sót. Đó những thể cách thức mà Thượng Đế cho chúng tôi là bạn, và chỉ là bạn chứ không phải là một mối quan hệ đặc biệt hơn...

- Ủ. Mà dạo này em làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra với em sao? Nhìn em có vẻ mệt mỏi nhiều...

- Không. Em không sao. Đừng giận vì em lạnh nhạt với anh thế này. Em biết anh hiểu một phần lí do. Em cần phải làm vậy...

- Anh biết bây giờ được không?

- Đừng bảo rằng anh thực sự không biết. Em không muốn nhắc lại chuyện cũ lúc này...

Những ngày trước kia, Thủy Tinh hay giận tôi vì những lí do vô cớ, nhưng sau đó không lâu lại tít tít như trước ngay. Những lần này thì khác, tôi cảm nhận một điều gì đó bất ổn, vì tôi, vì em hay là vì những điều tôi mới nói về Pha Lê đây? Sự im lặng chết chóc dường như tạo một hố ngăn khoảng cách trước mặt em và tôi. Thủy Tinh không trả lời, đôi mắt của em sụp xuống. Sự im lặng nuốt chửng em và tôi. Mái tóc dài của em rớt vào lòng tôi một nỗi

niềm khó tả...

Còn Pha Lê của tôi... Nhiều khi Pha Lê khó hiểu lắm. Những lần ấy, tôi ước mình mãi không còn cảm giác gì nữa, để quên đi mãi mãi, hay chính tôi không tồn tại lúc đó, lúc tôi bên cạnh em. Những lúc ấy, tôi lầm nhấm những dòng thơ vu vơ mà cũng chẳng nhớ ai là tác giả.

Anh bỏ quên màu đen trong mắt em một chiều mưa vội
Là lúc anh biết mình, hiện hữu nửa cô đơn...

THỦY TINH

Anh nói anh bị ức chế, bị đè nén, anh bức xúc, anh bất mãn. Anh muốn được hiểu, được cảm thông, thế nhưng, anh có hiểu, có cảm thông cho người khác không? Nhiều khi tôi muốn hét vào mặt anh những điều như vậy nhưng chẳng thể nào làm được. Tôi biết vấn đề là do mình tạo ra. Và nhường nhịn là một cách hóa giải hòa khí tốt... Hay tại vì tôi, tôi đang vật lộn với những suy nghĩ của chính mình???

Tự dưng em thấy có gì cay nơi khóe mắt, nhưng không trào ra được. Trong đôi mắt em là những giọt đắng cuộc đời đang đọng lại. Phải chi trào ra được và em có thể khóc thành tiếng thì tốt biết chừng nào, nhưng tự bao giờ nước mắt lại chảy ngược vào tim em đánh dấu những gì đã qua cũng như đón nhận những gì sẽ đến... Nhưng tại sao nỗi cô đơn trong sâu thẳm tâm hồn em không thể biến mất khỏi cuộc đời của em? Rất nhiều lần em muốn hét thật to, muốn gào lên để phá tan sự im lặng đến tê người khi đêm về... Cuộc sống tựa như một chiếc cốc thủy tinh mong manh... Về đêm chỉ biết nhốt mình trong những khoảng yên lặng... Cuộc sống với tôi đôi lúc sao biến động và nhiều sóng gió thế...

Anh và cậu bạn thân của tôi cùng yêu một người con gái. Đối với tôi và có lẽ cả với anh, với cậu bạn thân của tôi, cô ấy là một viên Pha Lê đáng nâng niu và trân trọng. Với cái nhìn của riêng tôi, Pha Lê là một cô gái xinh đẹp, giỏi, duyên dáng, rất biết cách nói chuyện với người khác và rất hiền. Pha Lê hiền đến nỗi ai cũng muốn che chở và làm chỗ dựa cho cô, chăm sóc cho cô. Phải nói thật lòng rằng, nếu tôi mà là con trai thì tôi cũng sẽ muốn chăm sóc và che chở cho cô ấy. Đẹp. Dễ gần. Nụ cười tươi rói và rất đặc biệt... Tôi gặp Pha Lê vào một ngày bình thường, không phải do Đá hay Gió giới thiệu mà

thông qua một cô bạn cũ năm cấp 3 cùng khoa với Pha Lê. Pha Lê cũng không biết tôi là bạn của Đá và Gió. Hôm sau tôi qua trường gặp Gió, bất chợt bắt gặp Pha Lê. Hôm đó là một ngày bình thường, không nắng không mưa, Pha Lê ngồi một mình trên dãy ghế đá đặt ở sân trường, ngắm nhìn những người xung quanh một cách lặng lẽ và chỉ thế thôi. Tôi dõi nhìn Pha Lê ở một góc nhìn của riêng mình, dâng tràn trong lòng một cảm giác rất lạ, không thể diễn tả được. Đá nói đúng, đó là một tâm hồn cô độc. Nhưng hình như ẩn chứa trong đó là một trái tim mong manh, khao khát được yêu thương. Tôi thấy một phần mình trong cái bóng dáng cô độc ấy. Và khi đó, tôi biết rằng Pha Lê sẽ chẳng thuộc về một nơi nào cả... Cô thuộc về một thế giới riêng biệt của riêng mình...

Tình yêu - nó bắt đầu và cũng sẽ qua đi nhẹ nhàng, khi ta tưởng rằng sau những ngày mưa rào là những ngày nắng gắt; khi ta tưởng rằng sau nắng gắt là một cơn nắng khác, khi ta tưởng mình đã có những điều trong tay mà chợt đánh mất thật nhiều... Tôi bắt gặp hình ảnh của Pha Lê mỗi lần nói chuyện với Đá hay với Gió. Đá nhìn nhận Pha Lê ở một góc cạnh của riêng Đá, đó là sự tương đồng nơi góc khuất tâm hồn. Vì Pha Lê cũng có một tâm hồn cô đơn và là một con người cô độc trong cái thế giới của riêng cô. Gió đơn giản hơn, chỉ nhìn nhận Pha Lê như những gì mà cô vẫn thể hiện. Nhưng điều khác ở cả hai con người họ so với những người khác đó là họ nhìn nhận được con người của Pha Lê. Yêu và trân trọng nó. Tôi biết Pha Lê không được nhiều người chú ý, vì trong lớp của cô còn nhiều người đẹp và quyến rũ hơn nhiều. Nhưng tôi biết, Đá và Gió của tôi trọng cái tâm hồn hơn là vẻ bề ngoài hào nhoáng đó...

Về mặt hóa học, Pha Lê thực chất cũng là Thủy Tinh nhưng có hàm lượng chì cao hơn. Bởi vậy nó hấp thụ và phản xạ ánh sáng cũng tốt hơn, chính vì vậy mà nó lấp lánh và có giá trị. Nhưng cũng chính hàm lượng chì đó mà Pha Lê trở nên mềm và dễ cắt hơn. Pha Lê của chúng tôi cũng vậy, giống như một viên Pha Lê trong suốt và dễ vỡ, dễ vỡ hơn cả Thủy Tinh.

Nhiều lúc tôi thấy ganh tị với Pha Lê, không phải vì Pha Lê xinh hơn tôi, giỏi hơn tôi, dịu dàng hơn tôi mà là vì tình yêu của Gió dành cho cô ấy. Tôi chưa từng có được tình yêu ấy. Dù những cố gắng của tôi, những tình cảm của tôi chưa bao giờ vơi cạn, nhưng nó không đủ sức để tôi có anh trong đời. Điều đó với tôi xót xa hơn tất cả thấy những điều mỹ miều hoa lệ khác. Với Đá, tình

yêu của Đá là một sự lựa chọn của riêng cậu, nó không ảnh hưởng tới mối quan hệ của chúng tôi. Nhưng với Gió thì khác... Anh chưa bao giờ dạt dào tình cảm yêu thương tới vậy. Và bởi vì trong lòng tôi còn Gió, cho nên mối quan hệ của tôi và Gió bắt đầu có những vật cản. Mà nói đúng hơn, tôi tự tạo ra một khoảng cách vô hình nào đó. Để tự bảo vệ mình không bị tổn thương... Đau, và tuyệt vọng. Nhưng cái lý trí mạnh mẽ kia không cho phép tôi gục ngã, không cho phép tôi làm những điều rồ dại.

Chúng ta gặp nhau rồi quay đi. Trong khoảng thời gian sống trên đời chúng mình gặp nhau được mấy bận anh nhỉ? Hay chỉ là hai đường thẳng song song trong hình học phẳng không bao giờ gặp nhau?

Tôi kể cho Gió nghe lý do vì sao tôi né tránh. Sau khi biết kết quả thi đại học, tôi phải từ bỏ một số thứ. Đối với người khác có thể từ bỏ và có lại một niềm tin mới là một điều dễ dàng, nhưng với tôi đó là một điều vô cùng khó. Hơn nữa, từ bỏ ước mơ đã theo đuổi từ cái ngày đầu tiên tôi mới biết suy nghĩ lại càng khó khăn hơn. Ngày tôi quyết định thay đổi và chuyển hướng cuộc đời mình cũng là lúc để tôi quyết định từ bỏ anh. Tôi tập cái thói quen lạnh lùng và bàng quan với mọi thứ thuộc về anh, để đến khi nào thực sự đã giữ bỏ tất cả phía sau thì tôi sẽ liên lạc lại. Và tôi nghĩ điều đó là cần thiết cho cả anh và tôi. Anh có một cuộc sống và một khoảng trời riêng, tôi không có quyền can thiệp hay cố gắng để thay đổi nó. Tôi không hối tiếc về những việc đã làm, vì ít ra nó đã giúp tôi thanh thản hơn...

Nhưng có một điều tôi không hề nói cho anh biết, rằng cái ngày mà tôi nhận cái tin cuối cùng cho anh, ngày mà tôi tự hứa sẽ không nghĩ về anh ở một vị trí đặc biệt, tôi đã khóc nhiều đến thế nào. Nước mắt của những ngày đó còn đọng lại trong lòng tôi, ướt đầm và xót xa lắm. Cho đến bây giờ, khi nhìn thấy những điều ngọt ngào, những cảm xúc tình khôi mà anh dành cho Pha Lê – tình yêu đầu đời của anh, trong lòng tôi vẫn còn đang dậy sóng. Một cảm giác dồn nén trong lòng dường như lại làm cho tôi trở nên lạnh lùng hơn, băng giá hơn với anh. Tôi trân trọng những tình cảm đó của anh và cả của chính mình nữa. Yêu một ai đó, dù là đơn phương hay song phương, cũng là những tình cảm rất thật và chân thành. Và tôi biết rồi mình sẽ quên được, sẽ làm được mà...

Có ai đó đã nói với tôi rằng, ta chỉ thực sự quên một ai đó khi tự cắt đứt niềm hi vọng của mình. Hi vọng về một tình yêu, mà thực ra là một niềm tin vô

ích. Tôi tin mình đủ dũng cảm để làm điều đó. Và có lẽ, tôi sẽ có thể quên nhanh hơn tôi tưởng... Có lẽ thế...

Xét cho cùng, cả tôi, cả Đá và Gió thực chất cũng là những mảnh pha lê đáng quý. Đó là những mảnh pha lê khác nhau về cả hình dạng, màu sắc và tính chất, nhưng đều là những mảnh pha lê đích thực. Pha Lê hay tôi đều có những giới hạn nhất định của mình, tạo hóa đã ban tặng cho chúng tôi điều đó. Là những mảnh vỡ pha lê...

Hạt cát ta là một sự thay đổi

Bay giữa đời

Va chạm

Để thấy mình lớn hơn...

“Cuộc sống sẽ bất ngờ hơn khi điểm xuyết vào đó sắc màu của cổ tích, và số phận sẽ không làm việc gì mà không có ý nghĩa của nó...”

Cuộc sống của chúng ta giống như những chuyến đi bởi lẽ, ta luôn có nhiều những lựa chọn nhưng không nên mất quá nhiều thời gian để tìm được kết quả mình muốn. Mọi chuyện vẫn tiếp diễn sau những suy nghĩ của Thủy Tinh, của Đá, của Gió. Xoay quanh trong đó có cả hình ảnh thấp thoáng của Pha Lê...

Thủy Tinh vẫn bước đi những bước chân trên con đường của riêng cô, nhưng không quên dõi theo những bước chân của những người bạn. Thủy Tinh cô lặng, nhưng Thủy Tinh thật lòng....

Nắng ửng lên ở nơi xa xa cuối chân trời. Bình minh trên biển, ngọt ngào nắng và du dương tiếng sóng vỗ rì rào. Nơi chân trời ửng hồng sắc nắng. Ai so dây kéo nên âm thanh réo rắt từ cây vĩ cầm đỏ, lược vào trong những tán lá thông rậm rạp và sắc lên ánh mắt giận dữ của một ngày trời không nín gió? Biển lặng, mặc cho gió thét gào. Gió khóc, gió uất hận một tình yêu vụt mất. Gió ầm ỨC, gió giận hờn cho một ngày gió cô đơn.

Cho anh yêu em thêm một lần nữa
Rồi mai già từ
Mất em đi rồi
Đời vắng đi
tiếng cười
Mình anh ở lại trong tiếc nuối...

Còn Đá, Đá vẫn cứ mãi là Đá. Vẫn trầm lặng và cô độc trong ý chí. Nhưng giờ Đá không cô đơn, vì trong lòng Đá luôn có Pha Lê bên cạnh. Đó chỉ là những ý nghĩ trong tâm hồn lạnh lùng và vốn băng giá của Đá. Đá biết Pha Lê không dành cho mình... Mưa nhẹ rơi. Giống như là những giọt nước mắt vậy.

Pha Lê vẫn lặng lẽ với những chốn riêng. Bí ẩn và đầy thú vị.

Đã chớm mùa, cảm giác trôi dần về bình minh rất an lành, những con đường thênh thang và im lặng giữa đêm tối, nghiệm ra những điều mà trước nay mình chưa bao giờ tìm thấy được. Rốt cuộc, Thủy Tinh, Pha Lê hay Đá, hay Gió cũng chỉ là những mảnh vỡ pha lê có thực. Những mảnh vỡ pha lê...

Nếu ai đã có lần
Một mình trước biển
Sẽ thấy con người nhỏ bé làm sao
Nhìn những con sóng dữ thét gào
Mới hiểu được vì sao mình tuyệt vọng
Nếu ai đã có lần
Bất cần sự sống
Hãy đón hạt sương mai trên một cành hoa
Ngắm nụ cười của lúa đôi vừa được làm mẹ, làm cha
Sẽ hiểu được vì sao chúng ta cần phải sống
Nếu ai đã có lần
Thấy giữa lòng khoảng trống
Hãy hiểu rằng trong vũ trụ kia còn có những lỗ đen
Ai rồi cũng sẽ phải quen
Với những phút giây lòng mình trống vắng
Nếu ai đã có lần
Nghe lòng cay đắng
Nghe xót xa sau một cuộc chia tay
Hãy vui lên vì trong cuộc đời này
Sau một cuộc chia tay là khởi đầu rất mới
Nếu ai đã có lần
Cảm thấy mình chưa hiểu
Thật nhiều điều đang có ở chung quanh
Hãy cứ cười lên vì đời vẫn màu xanh
Cuộc sống chỉ thú vị khi vẫn còn khám phá
Nếu ai đã có lần
Sống trong vất vả
Giữa những vòng đời hối hả trôi nhanh
Sẽ thấy yêu sao những phút thanh bình
Ngoài khung cửa nghe bình minh chim hót
Nếu ai đã có lần
Thấy lòng dịu ngọt
Trước một nụ cười, một ánh mắt, một vòng tay
Hãy chẳng cần đi tìm khắp đó đây
Vì hạnh phúc đơn giản là vậy đó.
(Nếu đã có lần – Võ Trung Hiếu)

Thu Hiền